

IANCU LAURA

Boldog II. János Pálhoz

*Elhiszem, atyám,
 hogy a Vatikán
 kétezer éve
 kékülő vállán
 nem fért több rőzse.*

*104 utadon
 örvényt kavartál.
 Miféle békét
 hittél, nem tudom,
 szláv szívvel, vakon.
 Két zabolátlan,
 örök háborút
 gyűrűző folyót
 intél asztalhoz,
 és követeled
 a kézfogót az
 Úr vacsoráján,
 népek s vallások
 bús lakomáján.*

*482
 szentet avattál,
 boldogjaid közt
 13-
 38 lélek,
 reggeltől estig
 nyelvén az ének.*

*Galilei és
 a protestánsok,
 a holokauszt
 és a keresztes
 háborúk, végül
 a zsidók lázas
 árvái, atyám,
 megbocsátottak
 haragjuk napján.*

*Elhiszem, atyám,
 1054
 jaj, a szakadás
 szégyenfoltja fáj
 neked. Trónfosztott
 Úr szolgálóinak
 hű szolgálója,
 ellátogattál
 Romániába,
 kétszer a szomszéd
 Magyarországra.
 Jaj, elnémulok
 tetteid láttán!*

*De lám, most hallom:
 csodát, csodát vár
 a Vatikán, hogy
 szentté avasson.*

*Nem tudom, atyám,
 van-e még idő,
 s félsz-e még vajon
 keresztet vetni,
 amolyan áldást
 osztogatni a
 Szeret-menti nyílt
 sírokra, hol a
 túlélők néma
 szava nem ének
 és nem hozsanna.
 Pólyába takart
 mind. Légy óvatos!
 Hazájuk fehér
 lepel, álmukból
 jaj, ne riaszd fel!
 Kereszteld, ha él!
 Meghalt? Temesd el!
 Félsz-e még vajon,
 vagy már csak hiszel?*

Örökség a határon

*Ma este könnyebb lesz. Könnyebb.
Hetedik napja mondom,
egyre közelebb
vonszoló
otthonról hozott ólomkeresztem,
és többé nem leszek idegen.
Nagy tél volt akkor is,
amikor befújta nyomodat a szél,
hozzám nőtt,
elvadított az ébrenlét.*

*Hány szóval mondtam,
hogyan kereslek,
hány istennek volt érkezése,
világtól világig tartott szülőföldje,
népet vert, határt gombolt le,
mintha csak téged kerestetne
Heródes, a helytartó.*

*Hová menetelnek, akik
kinőtték hazulról hozott rongyaik,
az igéket, az ólomkeresztet?
Sokadik napja, egyre közelebb
viszik, de meg nem érkeznek.*

Újabbán

*Hazakísérem minden este
A bőgő földet ringató anyámat,
Újabbán nem tudja, hol keresse,
Hol találja a szülőházat.
Szőnyeget hajt az unott hóesés,
Ha keze volna, fehérbe takarná,
Egy szál ingbe, hogy megfagyjon, és
Reggelre harmattá altatná.
A kapuban még megölelem.
Ágynak esik, és értem mond imát.*

*Kit őrök? – kérdik. Azt felelem,
Hogy megvirradjon, az éjszakát.*